

Domini màgic

Joan Vinyoli

Norfeu

Quan al capvespre bufa el foranell
i a un cap de l'escullera encén el far
de cop la nit, silenciosament,
algú s'ho mira tot des del Cafè
dels Pescadors, bevent rom de records,
els ulls humits, de somnis entelat.
Norfeu precís, immòbil, dins la mar
la proa de la quilla, no fendeix
les aigües negres.

Foraster, què vols?

Les barques a l'encesa no fan por,
fa por el vaixell de l'holandès errant
que no va per la mar sinó per dins
de mi mateix i sé que vol fer nit
en el meu port de vell desmantellat.

Rellotge de la nit del firmament,
les ones marquen constantment el temps.
Què vols tu, Foraster?

Mai no ho sabré
ni ho puc endevinar. Sóc un lament,
embarrancat per sempre més al rom
del meu passat. Quins ulls! Sóc un absent.